

Sygn. akt XI W 5665/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego A. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 roku w W.

sprawy **M. B.**

syna M. i E.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 20 stycznia 2016 roku około godziny 15:45 w W. przy ul. (...)/(...), kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393 ze zm.),

2. w dniu i miejscu jak w punkcie 1 około godziny 15:55, będąc uczestnikiem ruchu na drodze publicznej, spowodował utrudnienie w ruchu poprzez wybiegnięcie na jezdnię, tj. o wykroczenie z art. 90 Kodeksu wykroczeń,

I. obwinionego **M. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, w punkcie 1 stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, w punkcie 2 stanowiącego wykroczenie z art. 90 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 3 kpw przyznaje ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie) na rzecz adw. P. S. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych plus VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 5665/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2016 r. około godziny 15:45, obwiniony M. B. kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), jadąc Aleją (...), od strony P., w kierunku Ś. w W. nie zastosował się do pionowego znaku

drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, znajdującego się na wysokości ul. (...). Obwiniony w związku z tym został zatrzymany przez funkcjonariusza straży miejskiej: J. A. i J. F.. Po wylegitymowaniu obwinionego, strażnik miejski wyjaśnił, jaki czyn zabroniony miał on popełnić i jaką karę grzywny, w postępowaniu mandatowym, zamierza na niego nałożyć. Podczas interwencji obwiniony wyszedł z samochodu, żeby zapalić papierosa i przemyśleć sprawę przyjęcia mandatu. Około godziny 15:55 widząc nadjeżdżający samochód wybiegł na jezdnię i stojąc na środku pasa ruchu z podniesionymi rękami krzyczał „Nie jedź tu bo dostaniesz mandat”. Pomimo poleceń zejścia z jezdni obwiniony nadal stał na pasie ruchu, aż nadjeżdżający samochód zatrzymał się. W związku z ww. zachowaniem obwinionego strażnik miejski poinformował o kolejnym wykroczeniu jaką karę grzywny, w postępowaniu mandatowym, zamierza na niego nałożyć. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu, w związku z czym poinformowano go o skierowaniu wniosku o ukaranie do Sądu.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego M. B. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 63);
- zeznań świadka J. A. (k. 6-6v, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 63),
- zeznań świadka J. F. (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 25 lipca 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 63),
- notatek urzędowych (k. 1-2, 14, 27),
- sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 43, 45)
- informacji z rejestru wykroczeń drogowych (k. 54);
- informacji z KRK (k. 55).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Na rozprawie wyjaśniał, iż nie pamięta gdzie znajdował się w dniu 20 stycznia 2016 roku, z uwagi na zbyt duży upływ czasu. Potwierdził jedynie fakt, iż jest właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Ponadto nie przypominał sobie, czy był zatrzymywany w 2016 roku przez Straż Miejską. Stwierdził również, że jest bardzo prawdopodobne, iż przebywał w W. w styczniu 2016 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Za zgodną z prawdą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie był on właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu, stanowią one jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: J. F. i J. A.. J. A., w swoich zeznaniach wskazał na wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. czas i miejsce zdarzenia, znak drogowy do którego nie zastosował kierujący pojazdem oraz fakt utrudniania ruchu przez obwinionego, poprzez wbiegnięcie na jezdnię. Świadek także rozpoznał obwinionego. J. F. potwierdził zeznania świadka J. A., wskazując również na wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Świadkowie z uwagi na upływ czasu oraz dużą liczbę podjętych w tym czasie, podobnych czynności, nie pamiętali wszystkich, szczegółowych okoliczności zdarzenia. Obaj świadkowie są osobami zupełnie obcymi dla obwinionego i wykonywali swoje czynności służbowe. Nie mieli, żadnych powodów, aby swoimi zeznaniami bezpodstawnie obciążać obwinionego. Zeznania ww. świadków są logiczne i jasne, więc nie było podstaw aby odmówić im wiarygodności.

Wobec niepodważania przez żadną ze stron postępowania dowodów z dokumentów, tj.: notatek urzędowych (k. 1-2, 14, 27), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 43, 45), informacji z rejestru wykroczeń drogowych (k. 54), informacji z KRK, Sąd nie znajdując także z urzędu podstaw do kwestionowania ich autentyczności, uznał je w całości za wiarygodny materiał dowodowy.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy ustalił, że M. B. dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sposób wskazany przez oskarżyciela publicznego we wniosku o ukaranie, tj. kierując pojazdem marki J., we wskazanym miejscu i czasie nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” oraz będąc uczestnikiem ruchu we wskazanym miejscu i czasie spowodował utrudnienie w ruchu poprzez wybiegnięcie na jezdnię.

Art. 92 § 1 kw stanowi, iż kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego (...) podlega karze grzywny albo karze nagany. Przepis art. 92 § 1 kw, penalizuje niestosowanie się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruch drogowego. Wykroczenie to ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia. Chodzi o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170, poz. 1393 ze zm.) (zwanego dalej rozporządzeniem). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego polega na niezastosowaniu się do znaku B-1 „zakazu ruchu w obu kierunkach”. Zgodnie z § 16 ust. 1 rozporządzenia, znak B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy.

Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie pozwalają na stwierdzenie, iż M. B., nie stosując się do prawidłowo ustawionego i widocznego znaku drogowego B-1, swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona wykroczenia opisanego w art. 92 § 1 kw.

Odpowiedzialność na podstawie art. 90 kw ponosi ten, kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Jak wskazuje się w literaturze i orzecznictwie, czynność sprawcza w/w wykroczenia tj. tamowanie lub utrudnianie ruchu może polegać na zatrzymaniu ruchu pojazdów w celu przemieszczenia się na drugą stronę jezdni, kierowane samowolą działającego, może też polegać na zatrzymaniu pojazdu w niewłaściwym miejscu, nieprawidłowym manewrowaniu, nieprawidłowym używaniu kierunkowskazów czy też zasłonięciu widoczności.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie obwinionego polegające na wbiegnięciu na jezdnię przed nadjeżdżający samochód i doprowadzenie do zatrzymania tego pojazdu spowodowało utrudnienia w ruchu na drodze publicznej i wypełnia znamiona wykroczenia z art. 90 kw.

Wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenia Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynów, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę Sąd miał też na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem. Wskazać trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 9 § 2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. W przedmiotowej sprawie jest to przepis art. 92 § 1 kw.

W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych, kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, iż taka kara jest w okolicznościach przedmiotowej sprawy sprawiedliwa i spełni swoje cele, tj. uświadomi obwinionemu naganność jego postępowania oraz sprawi, iż odczuje on wymierną dolegliwość za nieprzestrzeganie porządku prawnego, a jednocześnie powstrzyma się od popełnienia wykroczeń w przyszłości a także spowoduje, że będzie zwracał większą uwagę na zachowanie zasad bezpieczeństwa i porządku w komunikacji. Na taki wymiar kary

wpływ miała również uprzednia karalność obwinionego za podobne wykroczenie (k. 54). Jednocześnie kara ta w przekonaniu Sądu, jest możliwa do uiszczenia przez obwinionego, czynnego zawodowo analityka.

Sąd na podstawie art. 118 § 3 kpw, art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. S. kwotę 180 złotych plus podatek VAT, tytułem zwrotu nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej przez adwokata wyznaczonego z urzędu.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 118 § 3 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa: opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną jej wysokość na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223), zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych - § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269), a nadto nie wchodzące w skład powyższych wydatków zryczałtowanych, koszty nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu – kwota 180 złotych